´El piano és un instrument que descobreixo cada dia´

John Blanch, pianista brasiler d'origen empordanès, ha ofert un concert pletòric a Figueres

John Blanc durant el concert al Cercle Sport.

CRISTINA VILÀ

L´auditori del Cercle Sport Figuerenc es va quedar petit dilluns passat per escoltar, per primer cop a l´Estat espanyol, la interpretació que John Blanch va fer de Beethoven i Schumann. Entre el públic molta família, però també melòmans que van gaudir i es van emocionar. L´intèrpret demostrà una gran seguretat i mestratge. Després d´una llarga ovació, va acollir amb un càlid somriure la sol·licitud d´una persona de la platea perquè tornés aviat.

John Blanch (1992) és pianista, nascut al Brasil però amb fortes arrels empordaneses ja que la seva mare i bona part de la família són de Figueres.. Sent l´instrument que ha escollit per acompanyar-lo en el seu trajecte vital amb una intensitat que només la viuen els professionals. Pren les partitures dels compositors clàssics i busca ser-ne un fidel transmissor al públic actual. Fa pocs dies, Blanch va presentar-se davant el públic figuerenc, ciutat on té les seves arrels, ja que la seva mare era d´aquí. Era el seu primer concert a l´Estat.

Una mirada neta i un somriure càlid, ampli, acollidor. Parlem unes hores abans del concert, a la saleta d´entrada del Cercle Sport. Està tranquil, no se´l veu nerviós però sí atent al més mínim detall.

- Quina vinculació té amb l´Empordà i, concretament, amb Figueres?
- Una relació molt forta. Tota la meva família, per part de mare, són de Barcelona i Figueres. Però tota la meva vida i fins als 17 anys he viscut al Brasil. Tot i això, sempre, des que era petit, per vacances, per Nadal, venia aquí.

- Va néixer a Brasil.
- Sí, la meva mare va viatjar al Brasil per feina, va conèixer el meu pare i es van casar. Així que jo vaig néixer allà.

- Quan comença a interessar-li la música?

- La meva mare em deia que amb només dos anys ja volia ser musiquero. No sabia què volia dir, però ho deia. Vaig anar a l´escola de música i, amb sis anys, vaig començar amb el violí i, al cap de poc, amb el piano, però només pel plaer de tocar-lo. Als dotze anys, vaig anar a París a fer una masterclass i va ser allà on vaig escoltar, per primer cop, concerts de piano a cada sala: de Chopin, Radmaninov... Vaig quedar al·lucinat i el meu mestre m´aconsellà escollir un dels dos instruments, perquè, si no, mai podria ser molt bo.

- Així, aquell va ser un viatge de descoberta?
Sí, em vaig adonar com m´apassionava el piano. A partir d´allà, vaig trobar una professora a Brasil i li vaig dedicar moltes hores. Després - vaig guanyar una beca a l´Acadèmia de Música de l´Orquestra Simfònica de São Paulo on vaig fer classes amb diversos solistes que venien a tocar amb l´orquestra, classes d´història de la música, de música de cambra. Al final d´aquells quatre anys, vaig tocar amb l´orquestra i vaig marxar a París per intentar ingressar en el Conservatori Nacional Superior de Música.

- Era un pas decisiu aquest, no?
- Sí. Quan estava a l´acadèmia de música de São Paulo era l´únic pianista que hi havia. Va venir el francès Michel Dalberto, que ara és el meu mestre, em va escoltar i m´aconsellà conèixer la mestra i pianista francesa Brigitte Engerer. Em vaig preparar per entrar i després d´un mes i mig de proves vaig ser escollit. Va ser molt difícil. (Hi havia més de 200 candidats).

- Brigitte Engerer ha jugat un paper molt important.
- Sí, ella m´encantava, era com una mare per a mi. Jo només tenia divuit anys i estava sol a París i també davant del piano. Brigitte va morir l´any passat d´un càncer i això ha estat molt difícil per a mi. He tingut sort que Michel Dalberto va entrar al Conservatori per impartir classes i ara és el meu mestre. Ara estic acabant el màster, em falten dos anys.

- Una relació intensa amb el piano.
- El piano és un instrument que descobreixo cada dia. Quan creus que més saps, menys saps. És increïble, no hi ha límit, és abstracte. Cada any veig l´evolució constant, la manera de tocar canvia, jo he canviat molt dels inicis al Conservatori, fins ara. Sé que sempre seguiré aprenent i descobrint coses noves. Si toques la mateixa partitura vint vegades, les vint sonen diferent. Al mateix temps que agafes vint pianos Steinway iguals, els vint seran diferents. No és fàcil, però és molt gratificant.

- Però també comporta molt de sacrifici, no?
- Sí, has de sacrificar molt de la teva vida però penso que sí, el piano és la meva vida, però al costat has de continuar preocupant-te per la família, la relació amb les persones. No és un obstacle contra el piano, sinó que permet fer créixer la teva música, la manera com agafes la partitura, la sents. Hi ha la tècnica al darrere de la qual no pots escapar, però hi ha moltes altres coses que enriqueixen la manera com toques. És la diferència dels grans solistes que toquen una mateixa partitura i sona tan diferent. Jo mateix ho he viscut.

- Això el sorprèn?
- Sí, això és la bellesa de la música i també el seu misteri. No es pot mesurar ni explicar.

- Amb quins compositors se sent més còmode?
- Tinc una relació molt forta amb Beethoven i Schumann. Són dos compositors que m´agraden molt i estan vinculats a la meva vida. Vaig entrar al Conservatori de París amb Schumann i el meu concert de comiat de São Paulo va ser amb Beethoven. M´identifico molt amb la manera de tocar. Per això, per Figueres he escollit Krelslerlana de Schumann, una obra molt fantàstica i virtuosa amb moments molt lírics, i per tenir contrastos he seguit amb Kinderszenen, una peça molt delicada i pura. Així es veu el Schumann totalment boig i el Schumann pur.

- Per acabar, Beethoven.
- M´agradaria tocar sense aplaudiments, perquè hi veig un fil entre les obres.

- Vostè és molt jove i aprofita els recursos de les xarxes socials. Un dels seus projectes és el Diari de pianista que està penjat al Youtube. En què consisteix?
- Tot va començar perquè volia conservar el contacte amb el públic i amics de Brasil. L´objectiu del Diari de pianista és atraure un nou públic per la música clàssica i demostrar que també és per als joves, que molts cops és malinterpretada. A més, el que em fa molt content és rebre moltes cartes de gent que no tenia ja il·lusió en sentir-se sols davant la música i ara hi retornen. Això no té preu, és molt gratificant. Espero aproximar-me al públic d´una manera diferent, inusual, perquè molts cops existeix una barrera entre l´intèrpret i el públic. No es pot oblidar que la música és una forma de comunicació amb la gent i la relació que tens amb la música és la mateixa que tens amb les persones.

- Al segon vídeo de 'Diari de pianista' –n´hi ha set, de moment– se´l veu a Castelló d´Empúries. Com és això?
- Quan venia de vacances aquí, no tenia piano per treballar. Per sort vaig trobar la Flauta Màgica que em van ajudar i l´escola de música de Castelló. Va ser molt important per preparar-me per entrar al Conservatori. A Castelló era jo tot sol, hi anava al matí i marxava de nit. M´encantava, al costat de l´església, meravellosa, recórrer el poble medieval...

- Ara toca a Figueres però portava un any de descans.
- Sí, tenia uns concerts, però fa un any vaig dir-me a mi mateix que necessitava una pausa. Sentia que hi havia alguna cosa, vinculada a la tècnica pianística, que havia de millorar. Estic sobre la pista però, si toco cada setmana, és difícil d´arribar a un resultat. Ara torno a tocar i vull compartir tot el que he après a París. No hi ha lloc millor on començar que on un té les arrels. Feia temps que m´ho demanava la família, però jo sabia que arribaria el moment adequat.

- Només toca música clàssica?
- Sí, és la meva formació.

Font del document:
http://www.emporda.info/cultura/2013/12/28/piano-instrument-que-descobreixo-dia/221518.html?utm_source=rss